

BAANTJER

De Cock en de naakte waarheid

Een nieuwe De Cock door
Peter Römer

De Fontein

BAANTJER

**De Cock en
de naakte waarheid**

door Peter Römer

De Fontein

1

Er hing een serene stilte over het Rembrandtplein, dat er in het vroege zondagochtendlicht fris en onschuldig bij lag. Als een jonge vrouw, vol verwachting, aan het begin van een nieuwe dag, bedacht rechercheur De Cock. Hij keek tevreden op naar de bomen, waarin de vogels zich vrolijk lieten horen, nog niet overstemd door het rumoer van de voorbij schuifelende toeristen die onderweg waren van het Rijksmuseum naar het Anne Frank Huis.

De Cock was al uit bed geweest toen het telefoontje kwam. Hij had zich al gedoucht en aangekleed en geduldig op zijn vrouw zitten wachten, met wie hij de zondag zou doorbrengen bij familie in Den Haag. De taxi was al gebeld. Maar toen was dus dat telefoontje gekomen en was, wat De Cock betrof, het bezoek aan Den Haag van de baan. Niet dat hij daar bijzonder rouwig om was, maar hij vond het sneu voor zijn vrouw, die zich op het uitje had verheugd. Maar zij had hem aangekeken en geknikt. Ze wist dat dit nu eenmaal haar lot was en had zich er in de loop der jaren mee verzoend. Hij had haar een kus gegeven en van de inmiddels gearriveerde taxi gebruikgemaakt om zich naar het Rembrandtplein te laten brengen.

Dertig meter verderop, net voorbij hotel-restaurant Schiller, zag hij twee politieauto's half op de stoep geparkeerd staan en hij nam aan dat zich daar de oorzaak van zijn vroege bezoek aan het plein bevond. LOVE LIFE, stond er in gedooft

neonletters boven de smalle maar gepantserde deur, die toegang gaf tot een donkere ruimte. De Cock knipperde met zijn ogen en moest wennen aan de overgang van het felle zonlicht naar het nachtelijk duister. Hij was een moment gedesoriënteerd, tastte met zijn hand in het niets op zoek naar houvast en voelde toen dat hij bij de hand genomen werd.

‘U moet hiernaartoe. Hier wordt het lichter.’ De stem klonk jong en vrolijk en bleek toe te behoren aan een agente, die hem bij zijn arm had genomen en naar een gang leidde waar de ergste duisternis werd verdreven door een tweetal lampen op statieven.

‘Dat je hier überhaupt een hand voor ogen kunt zien...’ bromde De Cock terwijl hij de jonge agente goedkeurend opnam.

‘Als je langer binnen bent wennen je ogen er vanzelf aan,’ lachte ze. ‘U moet daar zijn.’ Ze wees naar de lampen, achter in de gang.

De Cock glimlachte en gaf haar een klopje op haar arm.

‘Ik denk dat ze blij zijn dat u er bent, meneer De Cock. Dit is niet een plek waar je graag wil zijn op zondagochtend.’

‘Dat geldt voor ons allemaal, nietwaar?’ Hij gaf haar een vriendelijk knikje en liep door naar het einde van de gang. De twee lampen stonden voor de dubbele deur die toegang gaf tot de heren-wc’s. Ze beschenen de plaats delict, een wit betegelde ruimte waarvan de rechtermuur werd ingenomen door een rijtje urinoirs. Tegenover de ingang bevonden zich een drietal dichte deuren. De vierde deur was open en gaf zicht op een porseleinen wc-pot waar het ineengezakte lichaam van een jonge man half overheen hing. De uitgelichte plek, in de verder donkere gang, deed De Cock sterk denken aan een filmset, maar het was de sterke geur van bleekwater die hem terug in de realiteit bracht.

Twee mannen in witte overalls waren op zoek naar sporen, maar De Cock gaf ze weinig kans, gezien de blinkend witte

tegels. Die waren ongetwijfeld al door de schoonmaker onder handen genomen. Uit het duister van de gang kwam Dick Vledder tevoorschijn. Hij gaapte schaamteloos en haalde een hand door zijn stugge kuif.

‘Môge, De Cock.’

‘Môge, Dick, was jij hier al?’

‘Kwartiertje. Man, wat een tijdstip.’

De Cock monsterde het vermoeide hoofd van zijn jonge collega. ‘Gisteravond een feestje gehad?’

Vledder trok een onschuldig gezicht. ‘Het begon met een potje voetbal aan het eind van de middag.’

‘En het eindigde in de kroeg.’ De Cock glimlachte toegeeflijk en richtte zijn blik weer op het ontzielde lichaam van de jongen op de wc. ‘Dan is dit niet fijn wakker worden. Hebben we een naam?’

Vledder groef in de binnenzak van zijn jack en toonde een plastic zakje waarin een identiteitskaart schemerde.

‘Youri van As, geboren 16 augustus 1996 in Velsen.’

‘Enig idee wat er is gebeurd?’

Vledder stak het plastic zakje weer weg en keek even om zich heen, maar voor hij kon antwoorden betrad dokter Den Koninghe de ruimte.

‘Goedemorgen, heren.’ Hij zette zijn tas op de grond. ‘Wat een deprimerende plek om de dood tegemoet te treden.’

De Cock glimlachte melancholiek. ‘Iets beters dan de dood vind je overal, Enneaus.’

De dokter nam de ruimte snel in zich op. ‘Zo te zien, en vooral te ruiken, zijn de meeste sporen grondig uitgewist.’ Hij stapte naar voren, de wit betegelde ruimte in, en begon het lichaam te inspecteren.

‘Ik heb net de schoonmaker gesproken,’ hervatte Vledder het gesprek. ‘Of ja, nou ja, gesproken, we hebben met handen en voeten informatie proberen uit te wisselen. Hij sprak geen woord Nederlands en stond strak van de zenuwen.’

‘Illegaal?’

Vledder haalde zijn schouders op. ‘Ik heb hem er niet naar gevraagd.’

‘Groot gelijk. We hebben hier wel iets anders te doen.’

De twee forensische rechercheurs begonnen hun spullen op te ruimen, terwijl de dokter zijn tas opende en er twee latex handschoentjes uit haalde.

‘Hij kwam hier vanmorgen aan, de schoonmaker. Om acht uur, zoals elke zondag, en haalde uit een gangkast zijn karretje op.’ Vledder wees naar een duwwagentje in de hoek van de toiletruimte, waarmee de schoonmaker de spullen vervoerde die nodig waren om de sporen van de afgelopen nacht uit te wissen. ‘De toiletten zijn als eerste aan de beurt en je kan je wel voorstellen waarom.’

De Cock probeerde er zich juist geen voorstelling van te maken.

‘Hij begint met de dames en daarna de heren. Hij heeft eerst de tegeltjes en de pispakken gedaan en toen hij de wc’s wilde schoonmaken merkte hij dat een van de deuren nog op slot zat.’

‘Die deur?’ De Cock wees op de deur van de wc waar Den Koninghe met zichtbaar ongenoegen bezig was zijn vak uit te oefenen.

‘Hij heeft het slot vanbuiten opengedraaid met een mesje en toen vond hij die knul.’

De forensisch rechercheurs liepen tussen De Cock en Vledder door. ‘We hebben het hier wel gezien.’

‘Nog iets bijzonders tegengekomen?’

‘Vergeet het maar. Ik weet niet wie hier schoonmaakt, maar ik zou hem zo inhuren,’ zei een van de rechercheurs, terwijl zijn maat grinnikte. ‘Grondiger dan mijn vrouw, en dat wil wat zeggen.’

‘En de deur?’

‘Daar was die schoonmaker blijkbaar nog niet aan toegeko-

men, want daar zaten meer vingerafdrukken op dan vliegen op een hoop –’

‘Ik begrijp wat je bedoelt,’ onderbrak De Cock zijn forensische collega. ‘Daar hoeven we dus niet veel van te verwachten.’

‘Zeg maar gerust niks. Ik stuur je de resultaten zo snel mogelijk.’

De Cock richtte zich weer tot Vledder, die de berichtjes op zijn telefoon stond te checken. ‘Wat heeft de schoonmaker gedaan toen hij het lichaam ontdekte?’

‘Zijn baas gebeld. En die heeft 112 gebeld.’

‘Zag hij dat de man dood was?’

Vledder deed zijn telefoon weg. “Bloed op grond.” Dat zei hij wel vier keer.’

De Cock tuitte zijn lippen. ‘Als het nodig is zullen we hem later op de dag nog eens verhoren, met een tolk erbij.’

‘Er zijn dichters die de schoonheid inzien van de dood.’ Den Koninghe had zich met een vertrokken gezicht bij de twee rechercheurs gevoegd. ‘Maar die troffen ze dan waarschijnlijk niet boven op een wc-pot aan.’ Hij trok zijn handschoentjes uit. ‘Een messteek net onder de linker oksel. Heel doeltreffend. Hij heeft op het eerste gezicht maar weinig bloed verloren.’ De dokter wees achteloos op een plasje bloed naast het slachtoffer. ‘Maar als we hem openmaken ben ik bang dat de ravage groot is.’ Hij opende zijn dokterstas en wierp er met een nonchalant gebaar de latex handschoentjes in.

‘Is het mes aangetroffen?’

‘Niet door mij.’ Hij keek nog eens naar het slachtoffer. ‘Wat mij betreft mag hij weg. Salut.’ En met een montere glimlach om de lippen stapte hij de donkere gang in.

De Cock plukte aan zijn onderlip. ‘Een messteek op de wc,’ mompelde hij.

‘Een ordinaire caféruzie?’ opperde Vledder.

‘Dat zou je denken, ja. Is er al iemand aanwezig van dit eta-

blissement, zodat we ons een beeld kunnen vormen van hoe het er hier gisteravond aan toeging?’

‘Ik heb alleen de schoonmaker aangetroffen en ik heb geen flauw idee wie hier de baas van is.’

‘Laten we daar dan achter zien te komen. Ik wil zo snel mogelijk het personeel spreken dat hier gisteravond heeft gewerkt.’

‘Die mensen zullen hier niet blij mee zijn,’ zei Vledder terwijl hij op zijn horloge keek.

‘Ik ben hier ook niet blij mee, Dick. Maar met alleen het dode slachtoffer en een onverstaanbare schoonmaker komen we niet veel verder.’

‘Sorry...’

‘Bel Keizer maar uit zijn bed.’

Met een zucht van opluchting hoorde de grijze rechercheur de zware deur van discotheek Love Life achter zich in het slot vallen. Hij ademde de frisse buitenlucht diep in en vroeg zich, niet voor het eerst, af wat mensen toch bezielde om een hele avond en een deel van de nacht voor hun plezier in een bedompt en donker hol door te brengen. Hij schudde de gedachte meteen weer van zich af. Hij wilde er op zijn oude dag geen bekrompen meningen op na houden. De jeugd moest zelf maar bepalen hoe ze haar vrije tijd wilde doorbrengen. Het was op straat iets drukker geworden, maar het plein had zijn serene zondagochtendrust nog niet ingeruild voor de dagelijkse chaos. De Cock genoot nog even van het moment maar hij maakte zich geen illusies; spoedig zouden commercie en vermaak het plein overspoelen en in de avond zouden de cafés en de discotheken worden bevolkt door luidruchtig publiek dat zich zou verliezen in drank en drugs. De verhalen van collega's die dienst hadden gedaan op het Rembrandtplein spraken wat dat betrof boekdelen. Hij zag het gezicht van de dode jongeman weer voor zich. Een rond Hollands hoofd met kort stug haar. De ogen gesloten,

alsof hij na een avond stevig stappen doodvermoeid op de wc in slaap was gevallen. Maar dat was niet zo, hij was dood. Was het een caféruzie geweest, zoals Vledder had geopperd? Een ruzie om een meisje misschien? Woorden, klappen en uiteindelijk een wraakoefening in de wc? Als een zinloos einde van een avondje uit.

‘Zinloos’, dat was het woord dat bij De Cock bleef hangen, terwijl hij overstak naar de taxistandplaats.

Toen hij het oude politiebureau aan de Warmoesstraat betrad, zag hij tot zijn verbazing Els Peeters achter de balie staan.

‘Ik dacht dat Jan Kusters dienst had. Hij belde me vanmorgen.’

‘Ook goedemorgen, De Cock,’ antwoordde Peeters sikke-neurig met haar grogstem. ‘Jan had dienst tot acht uur vanmorgen, maar ik was bijna een uur te laat met de aflossing.’

‘Zo!’ De Cock wilde alweer doorlopen, maar Els Peeters had nog niet haar hele verhaal gedaan.

‘Ik zou Rogier, mijn zoontje, om halfacht bij mijn moeder langsbrengen, en ik was er ook klokslag halfacht, maar ze was niet thuis!’ De verontwaardiging spatte ervan af.

‘Zo!’ zei De Cock nog maar eens.

‘Ik heb een halfuur staan wachten tot mevrouw eindelijk aan kwam zetten. En waar denk je dat ze vandaan kwam?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Van haar nieuwe vriend. Haar nieuwe vriend!’

Els verwachtte blijkbaar een reactie, maar hij keek haar blanco aan.

‘Het mens is achtenvijftig, De Cock, dan mag je toch hopen dat dat geflikflooi een keertje afgelopen is.’

‘Ja,’ sprak De Cock met een uitgestreken gezicht. ‘Jazeker, oude mensen zouden niet meer moeten flikflooiën. Groot gelijk, ik zal eraan denken.’ Hij liep naar de stenen trap. ‘Keizer al binnen?’

‘Ik had jou dit niet moeten vertellen, De Cock,’ riep Els hem na. ‘Jij begrijpt dit niet.’

‘Daar ben ik dan zeker te oud voor,’ wierp hij haar nog toe, terwijl hij tevreden de trap besteeg.

Keizer zat al achter zijn computer toen hij de grote recherchekamer binnenkwam. De klok gaf kwart voor elf aan.

‘Sorry dat ik je weekend verpest,’ zei De Cock terwijl hij zijn jas en hoedje aan de kapstok hing.

‘Maakt niet uit. Anders had ik naar mijn schoonmoeder moeten, die is jarig vandaag.’

‘Gefeliciteerd. Ik was net op weg naar familie van mijn vrouw in Den Haag.’

‘Dan jij ook gefeliciteerd!’ Ze grinnikten als kleine jongens die een flauwe grap hadden uitgehaald.

‘Heeft Dick je ingelicht?’

‘Yep. En ik weet al iets meer over het slachtoffer.’

‘Youri van As.’

‘Geboren in Velsen en woonachtig in IJmuiden. Maar dat is één gemeente.’

‘Burgerlijke staat?’

‘Ongehuwd, en als ik het goed begrijp woont hij nog bij zijn ouders. Trompstraat 105.’

‘Ontbijt!’ Vledder kwam de recherchekamer binnen met drie bekers koffie en een bordje met croissants op een blaadje.

‘Gewone croissants en chocoladecroissants, ga jullie gang.’

Keizer griste gretig een beker koffie en een chocoladecroissant van het blaadje. De Cock beperkte zich tot de koffie.

‘Weten we al iets meer over de eigenaar van de discotheek?’

‘Blue Sea Ltd.’

‘En dat is?’

‘Een dochter van Seven Seas Holding.’

Dat bracht De Cock niet veel verder.

‘En die holding is weer onderdeel van een cluster bedrijven

waar ik echt geen donder van begrijp. Maar een naam van een persoon heb ik niet kunnen vinden.'

De Cock dacht even na. 'Daar komen we later nog wel achter. Is er niet iemand die de dagelijkse contacten onderhoudt? Met het schoonmaakbedrijf bijvoorbeeld.'

Vledder koos met zorg een croissant uit. 'Guillaume Derx, de bedrijfsleider. Ik heb hem gezegd dat we hem en alle mensen die gisteravond hebben gewerkt om drie uur willen spreken.'

De Cock keek verheugd. 'Goed werk! Was hij blij met je?'

'Ik zal zijn woorden niet herhalen.' En tevreden sopte hij zijn croissantje in zijn koffie.

Lees verder in *De Cock en de naakte waarheid*

Eerste druk februari 2018

Copyright © 2018 Peter Römer

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer

Omslagontwerp Baqup

Omslagbeeld © Massimo Catarinella

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 4359 5

ISBN e-book 978 90 261 4360 1

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.